

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10 (I)

¹ Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἔρχεται εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας διὰ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, καὶ συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν, καὶ ὡς εἰώθει, πάλιν ἐδίδασκεν αὐτούς.

² καὶ προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι ἐπηρώτων αὐτόν εἰ ἔξεστιν ἀνδρὶ γυναῖκα ἀπολῦσαι, πειράζοντες αὐτόν.

³ ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Τί ὑμῖν ἐνετείλατο Μωϋσῆς;

⁴ οἱ δὲ εἶπον· Ἐπέτρεψε Μωϋσῆς βιβλίον ἀποστασίου γράψαι καὶ ἀπολῦσαι.

⁵ καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγραψεν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύτην·

¹ Από εκεί εσηκώθη ο Ιησούς και ήλθε εις τα σύνορα της Ιουδαίας, προχωρήσας από την περιοχήν που είναι ανατολικά από τον Ιορδάνην. Και πλήθη λαού έρχονται μαζί πάλιν προς αυτόν. Και καθώς εσυνήθιζε, τους εδίδασκε πάλιν.

² Και προσελθόντες οι Φαρισαῖοι τον ερωτούσαν, εάν επιτρέπεται στον άνδρα να διώξη και να δώση διαζύγιον εις την γυναῖκα του. (Του απηύθηναν αυτήν την ερώτησιν με πονηράν διάθεσιν, διότι ήλπιζαν να λάβουν παρεξηγήσιμον απάντησιν, ώστε να έχουν αφορμήν να τον κατηγορήσουν).

³ Αυτός δε απήντησεν και τους είπε· “ποῖαν εντολήν σας έδωσε ο Μωϋσῆς;”

⁴ Εκείνοι δε είπον· “ο Μωϋσῆς επέτρεψεν στον άνδρα να δώση γραπτόν διαζύγιον εις την γυναῖκα και να την απολύση”.

⁵ Και αποκριθείς ο Ιησούς τους είπεν· “ο Μωϋσῆς ένεκα της σκληροκαρδίας σας και της βαρβαρότητός σας (δια να προλάβη χειρότερα εγκλήματα, που ημπορούσατε να κάμετε εις βάρος της συζύγου σας) συγκατέβη και έδωσε αυτήν την εντολήν.

⁶ ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς ὁ Θεὸς·

⁶ Από δε την αρχὴν της δημιουργίας ἓνα ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα ἐπλασε ὁ Θεός (δια να συγκρατηθῆ ἰσόβιον ανδρόγυνον, χωρὶς δυνατότητα διαζυγίου).

⁷ ἔνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

⁷ Δι' αὐτό, σύμφωνα με τους λόγους της Αγίας Γραφῆς, θα εγκαταλείψη ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ θα προσκολληθῆ εἰς τὴν μίαν καὶ μονὴν γυναῖκα του καὶ οἱ δύο σύζυγοι θα εἶναι πλέον ἓνα σῶμα.

⁸ ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ μία σὰρξ·

⁸ Ὡστε δεν εἶναι πλέον δύο, ὅπως προηγουμένως, ἀλλὰ ἓνα σῶμα.

⁹ ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω·

⁹ Αὐτό λοιπόν το ανδρόγυνον, το οποίον εἰς ἓνα σῶμα ἔχει συνδέσει ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος ας μὴ το χωρίζῃ”.

¹⁰ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν πάλιν οἱ μαθηταὶ περὶ τούτου ἐπηρώτων αὐτόν,

¹⁰ Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν πάλιν οἱ μαθηταὶ του τον ερωτούσαν δια το θέμα αὐτό.

¹¹ καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὅς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται ἐπ’ αὐτήν·

¹¹ Καὶ ἐκεῖνος τους εἶπε· “Ὅποιος χωρίσει τὴν γυναῖκα του καὶ νυμφευθῆ ἄλλην, διαπράττει μοιχείαν εἰς βάρος της νομίμου συζύγου του.

¹² καὶ ἐὰν γυνὴ ἀπολύσασα τὸν ἄνδρα γαμηθῆ ἄλλω, μοιχᾶται.

¹² Καὶ εἰ μίαν γυναῖκα χωρίσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ υπανδρευθῆ ἄλλον, διαπράττει μοιχείαν”.

¹³ Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδιά, ἵνα αὐτῶν ἄψηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων τοῖς προσφέρουσιν.

¹³ Καὶ προσέφεραν εἰς αὐτόν τα παιδιά, δια να τα ἐγγίση με τα χέρια του. Οἱ δε μαθηταὶ (διότι ἐνόμιζαν ταπεινωτικόν δια τὸν Κυριον να σχολήται με τα παιδιά, ἤθελαν δε να τὸν προφυλάξουν καὶ ἀπὸ ἐνοχλήσεως) ἐπέπλητταν ἐκείνους που τα ἔφεραν.

14 ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

15 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

16 καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ κατηλόγει τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ’ αὐτά.

17 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδὸν προσδραμὼν εἷς καὶ γονυπετήσας αὐτὸν ἐπηρώτα αὐτόν· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζῶῃν αἰώνιον κληρονομήσω;

18 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός.

19 τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, μὴ ἀποστερήσης, τίμα τὸν

14 Όταν ὁμοῦς ο Ἰησοῦς εἶδεν αὐτό, ἠγανάκτησε καὶ τοὺς εἶπε· “ἀφήστε τὰ παιδιά νὰ ἔρχονται εἰς ἐμέ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε. Διότι εἰς τὰ παιδιά αὐτὰ καὶ εἰς ἐκείνους, που με τὴν ἀπλότητα τῶν ὁμοιάζουν με τὰ ἀπονήρευτα παιδιά, ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

15 Σας διαβεβαιῶνω, ὅτι ὅποιος δὲν θὰ δεχθῆ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ με τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀπλότητα ἐνός παιδιοῦ, δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν”.

16 Καὶ ἀφοῦ τὰ ἀγκαλιασε ἔβαλε ἐπάνω τῶν τὰ χέρια τοῦ καὶ τὰ εὐλογοῦσε πολλές φορές καὶ με πολλήν στοργήν.

17 Καὶ καθὼς ἐβγαίνει ο Ἰησοῦς στὸν δρόμον, ἔτρεξε ἐμπρὸς εἰς αὐτὸν ἕνας καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισε, τὸν ἠρώτησε· “διδάσκαλε ἀγαθέ, τί πρέπει νὰ κάμω δια νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωήν;”

18 Ὁ δε Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· “ἐφ’ ὅσον με θεωρεῖς ὡς ἕνα ἀπλοῦν ἄνθρωπον, διατί με ὀνομάζεις ἀγαθόν; Κανεῖς δὲν εἶναι πλήρως καὶ τελείως ἀγαθός, εἰμὶ μόνον ἕνας, ὁ Θεός.

19 Τας ἐντολὰς τας γνωρίζεις· νὰ μὴ μοιχεύσης, νὰ μὴ φονεύσης, νὰ μὴ κλέψης, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσης, νὰ μὴ στερήσης τὸν πλησίον σου ἀπ’ ο,τι τοῦ ἀνήκει, νὰ τιμὰς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου”.

πατέρα σου και την μητέρα.

²⁰ ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφυλαζάμην ἐκ νεότητός μου.

²¹ ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐν σοι ὑστερεῖ· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρὸν σου.

²² ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

²³ καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται!

²⁴ οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκριθεὶς λέγει

²⁰ Αυτὸς δε του απήνητησε· “διδάσκαλε, ὅλα αὐτὰ τα ἔχω φυλάζει ἀπὸ τότε, που ἤμην νέος”.

²¹ Ο δε Ιησούς τον παρετήρησε με πολλήν προσοχήν, τον συνεπάθησε και του εἶπε· “ένα σου λείπει· αν θέλῃς να εἶσαι τέλειος, πῆγαινε, πώλησε ὅσα ἔχεις και δώσε τα στους πτωχοῦς, και θα ἀποκτήσης θησαυρὸν στον ουρανὸν και ἔλα ἀκολούθησέ με, ἔχων την ἀπόφασιν και σταυρικὸν ἀκόμη θάνατον να υπομείνης προς χάριν μου”.

²² Εκείνος ὁμως ετενοχωρήθηκε και εσκυθρώπασε και ἐφυγε λυπημένος. Και τούτο, διότι εἶχε κτήματα πολλά, εις τα οποία ἦτο δεμένη και προσκολλημένη η καρδιά του (και τα οποία τον ἔκαμαν, παρά την φαινομενικὴν του διάθεσιν, να μη ἔχη ειλικρινὴ ἀγάπην προς τον Θεὸν και τον πλησίον).

²³ Και αφοῦ περιέφερε ο Ιησούς γύρω το βλέμμα του προς ὅσους εἶχαν παρακολουθήσει αὐτὴν την σκηνήν, εἶπε στους μαθητάς του· “πόσον δύσκολα θα μπουν εις την βασιλείαν των ουρανῶν αυτοί, που ἔχουν χρήματα πολλά”!

²⁴ Οι δε μαθηταὶ ἐμειναν θαμπωμένοι ἀπὸ ἐκπληξιν και φόβον δια τα λόγια του αὐτά. Ο Ιησούς ὁμως ἐπήρε πάλιν τον λόγον και τους εἶπε· “παιδιά μου,

αὐτοῖς· Τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν· πόσον δύσκολον εἶναι να εἰσέλθουν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ αὐτοί, που ἔχουν στηρίζει τὴν πεποίθησίν των καὶ τὰς ἐλπίδας των δια μίαν ευτυχισμένην ζωὴν εἰς τὰ χρήματα!

²⁵ εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. ²⁵ Εἶναι ευκολώτερον μίαν γκαμήλα να περάση ἀπὸ τὴν μικρὰν τρύπαν που ἀνοίγει το βελόνι, παρά ο πλούσιος να εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ”.

²⁶ οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι; ²⁶ Εκείνοι δε ἀκόμη περισσότερον ἐξεπλήσσοντο καὶ ἔλεγον μεταξύ των· “καὶ τότε ποιός ἠμπορεῖ να σωθῆ, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα τόσον ἀδύνατοι;

²⁷ ἐμβλέψας αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγει· Παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον, ἀλλ’ οὐ παρὰ Θεῶ· πάντα γὰρ δυνατὰ ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ. ²⁷ —Τους ἐκύτταξε τότε με βλέμμα βαρυσήμαντον ο Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε· “αὐτό εἶναι πράγματι ἀδύνατον στους ἀνθρώπους, ὄχι ὁμως καὶ στον Θεόν· διότι ὅλα εἶναι δυνατὰ στον Θεόν, ο ὁποῖος καὶ ἠμπορεῖ με τὴν χάριν του να οδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτούς ἀκόμη τοὺς πλουσίους, εἰς σωτηρίαν”.

²⁸ Ἦρξατο ὁ Πέτρος λέγειν αὐτῷ· Ἴδού ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήκαμέν σοι. ²⁸ Ο Πέτρος λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν προτοπὴν τοῦ Κυρίου πρὸς τον πλούσιον να ἀπαρνηθῆ τὰ κτήματά του, ἤρχισε να λέγῃ πρὸς τον Διδάσκαλον· “ἰδού ἡμεῖς ἔχομεν εγκαταλείψει πάντα καὶ σε ἠκολουθήσαμεν”.

²⁹ ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδεὶς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφοὺς ἢ ²⁹ Απεκρίθη δε ο Ἰησοῦς καὶ εἶπε· “σας διαβεβαιῶνω, ὅτι δεν ὑπάρχει κανεὶς, που να ἔχη ἀφήσει σπῖτι η ἀδελφούς η ἀδελφάς η πατέρα η μητέρα η γυναῖκα

ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ ἡ τέκνα ἢ ἀγρούς χάριν ἐμοῦ καὶ τοῦ
μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα *Εὐαγγελίου*
ἢ ἀγρούς ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ
ἔνεκεν τοῦ εὐαγγελίου,

³⁰ ἐὰν μὴ λάβῃ ³⁰ καὶ να μὴ λάβῃ εκατονταπλάσια
ἐκατονταπλασίονα νῦν ἐν *τώρα κατὰ τον χρόνον της παρούσης*
τῷ καιρῷ τούτῳ οἰκίας *ζωῆς καὶ οἰκίας καὶ πνευματικούς*
καὶ ἀδελφούς καὶ *ἀδελφούς καὶ ἀδελφὰς καὶ πατέρα καὶ*
ἀδελφὰς καὶ πατέρα καὶ *μητέρα καὶ τέκνα καὶ ἀγρούς (διότι θα*
μητέρα καὶ τέκνα καὶ *ενταχθῆ εἰς την μεγάλην πνευματικὴν*
ἀγρούς μετὰ διωγμῶν, *οικογένειαν, που λέγεται Εκκλησία).*
καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ *Αὐτὰ ὅμως θα τα ἔχη με διωγμούς εκ*
ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον. *μέρους των ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων. Εἰς*
δε τον αἰῶνα που μέλλει να ἔλθῃ, θα
λάβῃ ζωὴν αἰώνιον.

³¹ πολλοὶ δὲ ἔσονται ³¹ *Τότε δε πολλοί, που εθεωροῦντο*
πρῶτοι ἔσχατοι καὶ *πρῶτοι στον κόσμον αὐτόν, θα εἶναι*
ἔσχατοι πρῶτοι. *τελευταῖοι, οἱ δε τελευταῖοι καὶ ἀσημοὶ*
δια το ὄνομά μου θα εἶναι πρῶτοι”.

³² Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ³² *Ανέβαιναν δε τον δρόμον που*
ἀναβαίνοντες εἰς *ωδηγούσε προς τα Ιεροσόλυμα, καὶ ο*
Ἱεροσόλυμα· καὶ ἦν *Ἰησοῦς ἐπροπορεύετο ἀπὸ αὐτούς. Καὶ*
προάγων αὐτούς ὁ *οἱ μαθηταί καθὼς ἐβλεπαν τον*
Ἰησοῦς, καὶ ἐθαμβοῦντο, *διδάσκαλον να προχωρή προς το*
καὶ ἀκολουθοῦντες *μαρτύριον κατελήφθησαν ἀπὸ θάμβος*
ἐφοβοῦντο. καὶ *(ἐμπρός στο μεγαλεῖο της θυσίας που*
παραλαβῶν πάλιν τοὺς *ακτινοβολούσε η μορφή του”.* Καὶ
δώδεκα ἤρξατο αὐτοῖς *καθὼς με σεβασμὸν τον*
λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ *ακολουθούσαν, εφοβούντο δι’ ὅσα*
συμβαίνειν, *ἐμελλον να γίνουν εἰς Ιεροσόλυμα.*
Επήρε πάλιν τους δώδεκα ο Κυριος
καὶ ἤρχισε να λέγῃ εἰς αὐτούς ὅσα
ἐμελλον να του συμβούν.

³³ ὅτι Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν ³³ *Ελεγε δηλαδή ὅτι “ἰδοὺ*
εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς *ἀναβαίνομεν εἰς τα Ιεροσόλυμα καὶ ο*
τοῦ ἀνθρώπου *υἱὸς του ἀνθρώπου θα παραδοθῆ*
παραδοθήσεται τοῖς *στους ἀρχιερεῖς καὶ στους γραμματεῖς*

ἀρχιερεῦσι καὶ και θα τον καταδικάσουν εις θάνατον,
γραμματεῦσι, καὶ και θα τον παραδώσουν στους
κατακρινοῦσιν αὐτὸν ειδωλολάτρας στρατιώτας της Ρωμης.
θανάτῳ καὶ
παραδώσουσιν αὐτὸν
τοῖς ἔθνεσι,

³⁴ καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ ³⁴ Και θα τον εμπαίζουν και θα τον
καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν μαστιγώσουν και θα τον φτύσουν και
καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ θα τον θανατώσουν, και την τρίτην
καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν, ημέραν θα αναστηθῆ”.

³⁵ Καὶ προσπορεύονται ³⁵ Και ἔρχονται προς αὐτὸν ο Ἰάκωβος
αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ και ο Ἰωάννης, τα παιδιά του
Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου Ζεβεδαίου, και λέγουν· “διδάσκαλε,
λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν να μας κάμης αὐτό που θα
θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν ζητήσωμεν”.

³⁶ ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί ³⁶ Αυτός δε τους εἶπε· “τι θέλετε να σας
θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; κάμω;”

³⁷ οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ³⁷ Εκείνοι ἀπήντησαν· “ὅταν ως
ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ ἔνδοξος βασιλεύς καθίσῃς στον
εἷς ἐξ εὐωνύμων σου βασιλικὸν θρόνον της Ἱερουσαλήμ,
καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ δος μας να καθίσωμεν ἕνας εκ δεξιῶν
σου και ἕνας ἐξ ἀριστερῶν σου”.

³⁸ ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν ³⁸ Ο δε Ἰησοῦς τους εἶπεν· “δεν ξέρετε
αὐτοῖς· Οὐκ οἶδατε τί τι ζητεῖτε. Ἡμπορεῖτε να πῖετε το
αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν ποτήριον του πόνου και του
τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, μαρτυρίου, το οποίον ἐγὼ πίνω, και να
καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτισθῆναι; βαπτισθῆτε το βάπτισμα του αἵματος,
το οποίον ἐγὼ βαπτίζομαι;”

³⁹ οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ³⁹ Εκείνοι δε χωρίς καλά-καλά να
Δυνάμεθα. ὁ δὲ Ἰησοῦς σκεφθῶν, του εἶπαν· “ἡμπορούμεν”.

εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν Ο δε Ἰησοῦς εἶπεν εις αὐτούς· “το μεν
ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω ποτήριον του μαρτυρίου, το οποίον

πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε·

ἐγὼ ἐντος ολίγου πίνω, θα το πίετε και το βάπτισμα της οδύνης και του αίματος και της θυσίας, το οποίον ἐγὼ ἐντος ολίγου θα βαπτισθῶ, θα το βαπτισθήτε. (Διότι και σεις θα δοκιμάσετε οδύνας και διωγμούς ἐξ αιτίας της πίστεώς σας εις ἐμέ).

⁴⁰ τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται.

⁴⁰ Το να καθίσετε ὁμως ἐκ δεξιῶν μου και ἐξ αριστερῶν μου δεν εἶναι εις την ἐξουσίαν μου να το δώσω εις ὅποιον ἀπλῶς μου το ζητήσει, ἀλλὰ θα δοθῆ στους ἀξίους, εις αὐτούς δηλαδή που θα ζήσουν σύμφωνα με το Ευαγγέλιον και θα αγωνισθούν, δια τους οποίους ἄλωστε και ἔχει ετοιμασθῆ”.

⁴¹ καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

⁴¹ Οἱ ἄλλοι δέκα, ὅταν ἤκουσαν αὐτά, ἤρχισαν να ἀγανακτοῦν δια την φιλόδοξον αὐτὴν συμπεριφορὰν του Ἰακώβου και του Ἰωάννου.

⁴² ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

⁴² Ο δε Ἰησοῦς τους ἐκάλεσε κοντά του και τους εἶπε· “ζέρετε, ὅτι αὐτοί που προβάλλονται σαν ἄρχοντες των ἐθνῶν, συμπεριφέρονται προς τους λαούς σαν να ἦσαν ἀπόλυτοι κύριοι αὐτῶν. Και ἐκεῖνοι που κατέχουν ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους μεγάλα ἀξιώματα, κάνουν κακὴν χρῆσιν της ἐξουσίας των και καταδυναστεύουν αὐτούς, σαν να τους ἔχουν δούλους των.

⁴³ οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος,

⁴³ Δεν πρέπει ὁμως τέτοια ἐγωϊστικὴ τάσις και συμπεριφορὰ να παρατηρήται ματαξὺ σας. Ἀλλ' ὅποιος θέλει να ἀναδειχθῆ μέγας μεταξὺ σας, πρέπει να γίνῃ υπηρέτης σας, που να σας ἐξυπηρετῆ με ἀγάπην.

⁴⁴ καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος·

⁴⁵ καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

⁴⁶ Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱεριχὼ· καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἀπὸ Ἱεριχὼ καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ ὄχλου ἱκανοῦ, ὁ υἱὸς Τιμαίου Βαρτιμαῖος τυφλὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

⁴⁷ καὶ ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖός ἐστιν, ἤρξατο κράζειν καὶ λέγειν· Υἱὲ Δαυῖδ Ἰησοῦ, ἐλέησόν με.

⁴⁸ καὶ ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ· ὁ δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν με.

⁴⁹ καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Φωνήσατε αὐτόν· καὶ φωνοῦσιν τὸν τυφλὸν λέγοντες αὐτῷ· Θάρσει, ἔγειρε· φωνεῖ σε.

⁴⁴ Και ὅποιος ἀπὸ σας θέλει νὰ γίνῃ πρῶτος, πρέπει νὰ γίνῃ δούλος ὅλων καὶ νὰ συμπεριφέρεται με τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν υπομονήν καὶ υπακοήν τοῦ δούλου.

⁴⁵ Διότι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ἐξυπηρετηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον καὶ ἀντάλλαγμα, δια νὰ ἐλευθερωθοῦν πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἐνόχην τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸν αἰώνιον θάνατον”.

⁴⁶ Καὶ ἐρχονται εἰς τὴν Ἱεριχὼ. Καὶ καθὼς ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ αὐτός καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ καὶ πολὺς λαός, ἓνας τυφλὸς ὁ Βαρτιμαῖος, δηλαδὴ τὸ παιδί τοῦ Τιμαίου, ἐκάθητο παράπλευρα στὸν δρόμον καὶ ἐπαιτούσε.

⁴⁷ Καὶ ὅταν ἤκουσεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ναζωραῖός ἐστὶν ἐκεῖ, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέγῃ· “Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαυῖδ, ἐλέησέ με”.

⁴⁸ Καὶ πολλοὶ τὸν ἐπέπληττον νὰ σιωπήσῃ. Αὐτός ὅμως πολὺ περισσότερο ἐφώναζε· “ἀπόγονε τοῦ Δαυῖδ, ἐλέησέ με”.

⁴⁹ Ἐσταμάτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· “καλέσατέ τον”. Καὶ φωνάζουν τὸν τυφλὸν καὶ τοὺς λέγουν· “θάρρος, σήκω, σε καλεῖ ὁ Ἰησοῦς”.

50 ὁ δὲ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

50 Αυτός δε επέταξε το εξωτερικόν του ἔνδυμα, εσηκώθηκε αμέσως και ἦλθε στον Ἰησοῦν.

51 καὶ ἀποκριθεὶς λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ τυφλὸς εἶπεν αὐτῷ· Ραββουνι, ἵνα ἀναβλέψω.

51 Ο Ἰησοῦς ἀπεκρίθη και του εἶπε· “τι θέλεις να σου κάμω;” (Τον ηρώτησε ὄχι διότι δεν εγνώριζε το αίτημά του, αλλά δια να του δώσει αφορμήν να εκδηλώση εμπρός εις ὅλους την προς αὐτόν θερμὴν του πίστιν). Ο δε τυφλὸς εἶπεν εις αὐτόν· “διδάσκαλε, θέλω να ἀποκτήσω πάλιν το φως των οφθαλμῶν μου”.

52 καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. καὶ εὐθέως ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ἐν τῇ ὁδῷ.

52 Και ο Ἰησοῦς του εἶπε· “πήγαινε στο καλό· η πίστις σου σε ἔχει σώσει”. Και αμέσως εκείνος ἀπέκτησε το φως των οφθαλμῶν του, ἔβλεπε καλά και ἀκολουθούσε τον Κυριον στον δρόμον προς την Ἱερουσαλήμ.